Контрольний экземпляр

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Субота, 6 листопада 1982 року № 133 (3173). • Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

Сьогодні минає 40 років з дня створення в селі Красногірці Голованівського району підпільної комсомольської організації «Спартак».

КЛИЧУТЬ ГЕРОЇВ ІМЕНА

У дні великих всенародних свят, у дні повернення з походів шляхами слави батьків юнаки і дівчата нашого району приходять до обелісків полеглим героям і клянуться на вірність Батьківщині, партії, радянському народу. Вони у всьому хочуть бути схожими на звитяжців, котрі полягли смертю коробрих у битві з ненависним ворогом. Вони згадують кількох перших спілчан, котрі отримали комсомольські квитки в травні 1920 року. А нині комсомольська організація району нараховує близько чотирьох тисяч молодих робітників, хліборобів, учнів загальноосвітніх шкіл, профтехучилища. Багата вона бойовими і трудовими традиціями. У перші дні Великої Вітчизняної війни 634 юнаків і дівчат просили направити їх до діючої армії, в загони на-

(Закінчення на 3-й стор.).

ПЛЕНУМ ОБКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

РЕЗЕРВИ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ—В ДІЮ

4 листопада відбувся пленум обкому Компартії України, який розглянув додаткові заходи по збільшенню в області виробництва зерна, кормів та інших продуктів рільництва і тваринництва в зв'язку з реалізацією Продовольчої програми.

З доповіддю на пленумі виступив перший секретар обкому партії **М. Г. Самілик.**

В обговоренні доповіді виступили: **І. С. Зубець** — перший секретар Новоархангельського райкому партії, **В. Я. Круценко** — перший секретар Новоукраїнського райкому партії, **М. П. Громовий** — перший заступник голови облвиконкому, **В. В. Гуля** — перший секретар Маловисківського райкому партії, **В. І. Карленко** — директор заводу «Червона зірка», **Н. Є. Курко** — секретар парторганізації колгоспу імені Леніна Вільшанського району, **В. І. Олійник** — голова виконкому Голованівської районної Ради народних депутатів, **А. Т. Демчук** — голова колгоспу імені Щорса Долинського району, **М. В. Васильєв** — генеральний директор обласного виробничо-аграрного об'єднання цукрової промисловості, **К. Ю. Захаренко** — головний зоотехнік колгоспу імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції Гайворонського району, **В. О. Сокуренко** — перший секретар Кіровоградського міськкому партії, **О. М. Суворінов** — заступник директора обласної сільськогосподарської дослідної станції.

Із заключним словом на пленумі виступив перший секретар обкому партії **М. Г. Самілик.**

На пленумі виступив член ЦК Компартії України, завідуючий відділом планово-фінансових органів ЦК Компартії України **Д. Г. Недашківський.**

У роботі пленуму взяв участь кандидат у члени ЦК Компартії України, міністр харчової промисловості УРСР **М. Ф. Кулинич.**

В обговореному питанні пленум прийняв постанову і схвалив додаткові заходи по збільшенню в області виробництва зерна, кормів та інших продуктів рільництва і тваринництва в зв'язку з реалізацією Продовольчої програми.

З доповіддю на пленумі виступив перший секретар обкому партії **М. Г. Самілик.**

Наближається до завершення другий рік одинадцятої п'ятирічки. Він позначений дальшим зростанням економіки, підвищенням добробуту радянських людей, зміцненням міжнародного авторитету нашої держави. Повсюдно ведеться величезна робота по реалізації рішень XXVI з'їзду партії, травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС. Продовольчої програми.

Вінчає нинішній рік велике свято нашої багатонаціональної Батьківщини — 60-річчя утворення Союзу РСР. Кіровоградці, як і всі радянські люди, готують йому гідну зустріч, прагнуть ознаменувати його новими трудовими звершеннями. Ставши на трудову ударну вахту на честь 65-ї річниці Великого Жовтня і 60-річчя утворення СРСР, більше 700 колективів і близько 15 тисяч трудівників перевиконали завдання двох років одинадцятої п'ятирічки. Промисловість області реалізувала продукції понад план десяти місяців на 25,2 мільйона карбованців. Питома вага виробів вищої категорії якості становить 14 процентів. За два роки введено більшість передбачених планом особливо важливих потужностей на будовах сільськогосподарського машинобудування, комбікормової промисловості. Збільшено введення житла, дитячих садків. До кінця року обсяг незавершеного будівництва буде доведено практично до нормативу.

Разом з тим, продовжував тов. Самілик, темпи росту промислового виробництва і продуктивності праці нижчі передбачених п'ятирічним планом. Деякі підприємства не забезпечують не лише взятих зобов'язань, але й завдань, зривають договори по поставках, перевитрачають сировину, матеріали, енергетичні ресурси. Допущено відставання в освоєнні державних капітальних вкладень і виконанні плану будівельно-монтажних робіт. Як і раніше, гострою залишається проблема перевезень народногосподарських вантажів.

В світлі вказівок Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва на торжествах у Баку особливу увагу слід звернути на зміцнення планової дисципліни і підвищення відповідальності керівників за неухильне виконання зобов'язань перед державою

(Закінчення на 2-й стор.).

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

Напередодні 65-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції наша комсомольсько-молодіжна бригада рапортує про дострокове виконання плану ювілейного року. На її рахунку 40480 тонн перевезених народногосподарських вантажів. Це майже на тисячу тонн більше від наміченого.

З високим піднесенням проходить індивідуальне соціалістичне змагання між водіями КМК за гідну зустріч 60-річчя утворення Союзу РСР. Передові робітники Анатолій Товпига та Анатолій Сугрун за десять місяців виконали завдання 1982-го відповідно на 184 і 169 процентів. Особисто я справився із двома річними планами.

Наш колектив посилив боротьбу за ощадливе використання паливно-мастильних матеріалів. З початку року їх зекономлено 4,4 тонни.

В. ЮРЕСКУЛ,
керівник комсомольсько - молодіжної бригади водіїв АТП 10041.

м. Новоукраїнка.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Трудові дарунки святу Великого Жовтня підготували трудівники нашого господарства. Ще напередодні Дня народження Ленінського комсомолу справились з річними завданнями по виробництву і продажу державі молока та м'яса працівники молочнотоварних ферм, відгодівельного комплексу. А вчора мої колеги-механізатори рапортували про закінчення оранки на зяб. Переможцями соціалістичного змагання орачів стали комсомольці Сергій Хлівний та Юрій Омельченко. Кожен із них підняв зяб на 160 гектарах.

Працюючи під девізом «Поле сусіда — поле не чуже», ми вирішили надати допомогу хліборобам колгоспу імені Ілліча. На ланах цього господарства працюємо й нині: закінчуємо оранку на зяб, на останніх гектарах збираємо кукурудзу.

Більшість членів нашого комсомольсько-молодіжного колективу справилась із виконанням річних соціалістичних зобов'язань по виробітку на еталонний трактор. Особисто я вже виробив 2142 гектари умовної оранки при завданні 1600 гектарів.

На звітно-виборних зборах, які недавно відбулися в нашій комсомольській організації, члени КМК тракторної бригади дали слово відремонтувати всю грунтообробну техніку до 30 грудня нинішнього року.

В. ЛИСЕНКО,
механізатор колгоспу імені Комінтерну.
Онуфріївський район.

НАЗУСТРІЧ ЖОВТНЮ

ЦУКРОВАРИ З МОЛОДІЖНОГО

Закінчилася зміна. Ожили, наповнились гамором вулиці Молодіжного. Зінаїда Миколаївна Качалова, секретар партпому цукрозаводу, покликала нас до вікна:

— Он гляньте на прохідну: молоді! Більша частина працівників підприємства і жителів селища — комсомольці.

У 50-х роках, на які припадає спорудження Долинського цукрового заводу — ударної комсомольської будови, — середній вік будівельників, а пізніше робітників підприємства ледь перевищував двадцять років.

Минав час, а колектив заводу як був, так і залишився комсомольсько-молодіжним. Бо щороку вливалися до нього випускники шкіл селища, райцентру, навколишніх сіл.

Комсомольсько - молодіжні колективи цехів і дільниць, а їх тут сім, задають тон у соціалістичному змаганні.

Групкомсорг КМК відділу головного механіка Сергій Ворник показує нам підприємство.

Процес цукроваріння — складний, трудомістний. Вражає розмах виробництва, складна техніка, та ще більше — люди. Працьовиті, вмілі, неспокійні — справжні творці достатку. Молоді цукровари на кілька днів раніше строку справились із соціалістичними зобов'язаннями, взятими на честь річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції, і виробили 21556 тонн цукру.

М. ПОЛІЩУК.

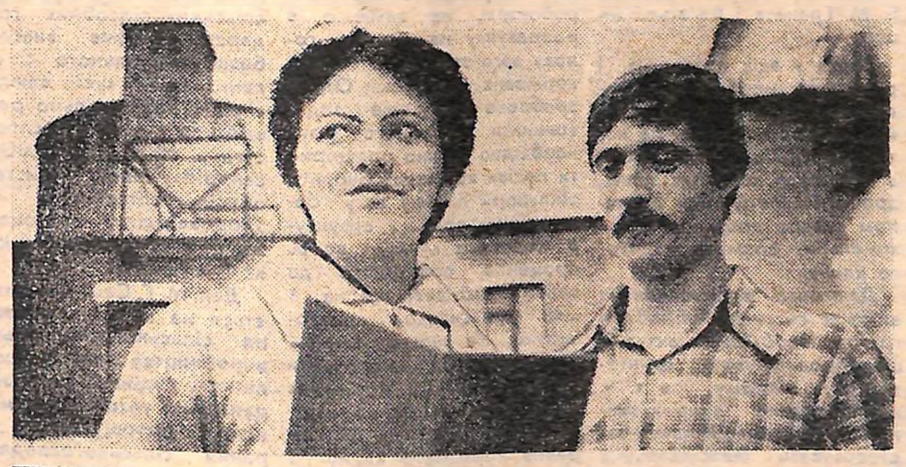

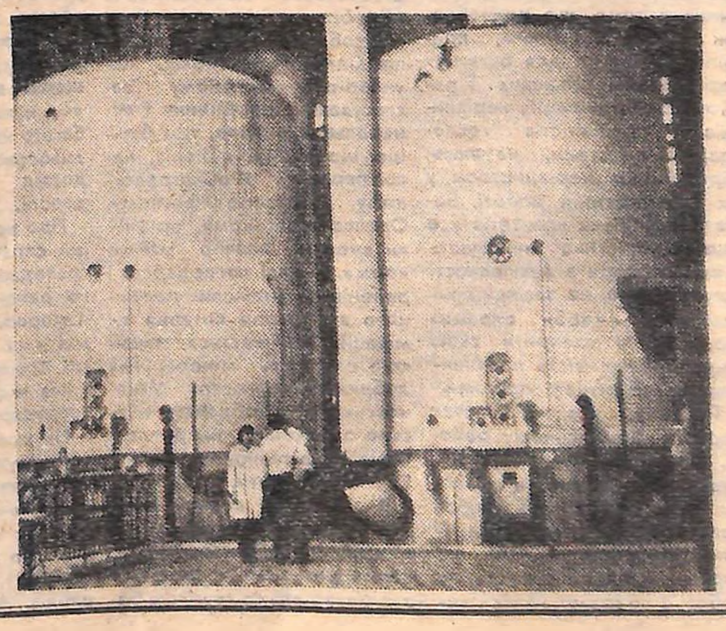

На знімках: унизу ліворуч — диспетчер заводу, член Долинського райкому комсомолу Михайло **РОЩИН**; праворуч — загальний вигляд одного із цехів заводу; вгорі — групкомсорг КМК слюсарів відділу головного механіка Сергій **ВОРНИК** і заступник секретаря комсомольської організації заводу Любов **КАЛІНІЧЕНКО.**

Фото В. ГР[illegible]

РЕЗЕРВИ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ—В ДІЮ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Сільськогосподарське виробництво області, сказав далі доповідач, нині має великі можливості. Лише за останні два роки в цю галузь направлено 325 млн. карбованців державних і колгоспних коштів. Стали до ладу багато об'єктів виробничого і соціально-культурного призначення. Вартість основних виробничих фондів у колгоспах і радгоспах за роки десятої п'ятирічки зросла майже на 34 проценти і на 1 січня ц. р. досягла 1,7 млрд. карбованців.

Перші два роки одинадцятої п'ятирічки, як і останні два роки десятої, були особливо складними. Великі зусилля трудівників села спрямовувалися до того, щоб максимально знизити вплив несприятливих погодних факторів. Господарства Ульяновського, Гайворонського, Онуфріївського районів цього року зібрали озимої пшениці більш як по 30 центнерів з гектара. В колгоспах і радгоспах Новоархангельського, Новоукраїнського, Маловисківського районів вирощено непоганий урожай кукурудзи на зерно. Врожайність зернових культур у цілому по області очікується по 25 цнт. на круг, або на 1,6 цнт. вище минулорічної. Державі продано 890 тис. тонн хліба. Виконано плани заготівель сильних і цінних пшениць, гороху, жита, гречки і проса, засипки в держресурси сортового і гібридного насіння. Цукрових буряків продано державі 2 млн. 500 тис. тонн. Це більше проти минулого року на 800 тис. тонн, однак передбачений обсяг заготівель не забезпечується.

Партійні, радянські і господарські органи свої зусилля спрямували перш за все на кардинальне вирішення проблеми кормів. За короткий строк у колгоспах і радгоспах були споруджені капітальні силосні і сінажні сховища на 1 млн. 100 тис. тонн. Удвічі розширено посіви кормових буряків. Виконано плани заготівель сіна і сінажу, закладено 3 млн. 300 тис. тонн силосної маси. На кожну свиноматку заготовлено більше 4 тонн високопоживного комбінованого силосу.

Сьогодні для партійних організацій, всіх працівників агропромислового комплексу немає невідкладніших справ, ніж завершення найближчим часом усіх осінніх польових робіт.

В області, продовжував доповідач, розроблені цільові програми і комплексні плани підвищення родючості грунтів, розвитку буряківництва і цукрової промисловості, збільшення виробництва кормів і всіх видів продуктів тваринництва. Проте наміченої віддачі ще не одержано. І головна причина в тому, що розроблені програми і плани, прийняті рішення для багатьох працівників обласних і районних організацій, керівників і спеціалістів господарств не стали, на жаль, практичним керівництвом у їх повсякденній роботі. Багато партійних комітетів усе ще недостатньо виховують керівні кадри в дусі єдності слова і діла, не завжди припиняють спроби окремих працівників прикрити свою нерозпорядливість посиланням на об'єктивні причини.

Про це свідчить стан справ у Долинському районі. До недавнього часу він був у числі кращих в області. Однак відсутність глибокого аналізу тенденцій і явищ, поверховий підхід до справи, непослідовність у роботі з кадрами, низька вимогливість до них, а часом і нічим не виправданий лібералізм з боку райкому партії, особисто першого секретаря т. Гідулянова П. Л., ряду первинних парторганізацій призвели до того, що останнім часом багато господарств і район у цілому здали завойовані раніше рубежі, працюють значно нижче своїх можливостей. З цих же причин допущені серйозні недоліки в розвитку сільськогосподарського виробництва в Олександрійському, Бобринецькому, Добровеличківському і деяких інших районах.

Нині кожному треба глибоко усвідомити, що виконання завдань по реалізації Продовольчої програми не дозволяє працювати по-старому, вимагає нових методів і нових рішень. **Вся ця робота повинна тісно пов'язуватися з дальшим розвитком ініціативи, підвищенням самостійності і відповідальності кадрів за ефективне використання землі, техніки, кормів, усіх резервів сільськогосподарського виробництва.** Саме ці вимоги були враховані при розробці додаткових заходів по збільшенню в області виробництва зерна, кормів та інших продуктів рільництва і тваринництва.

Головними в цих заходах є намітки по значному підвищенню стійкості сільськогосподарського виробництва проти несприятливих погодних умов, **щорічному забезпеченню високих і стабільних валових зборів зерна**, щоб на цій основі забезпечити надійне збільшення виробництва продуктів тваринництва, поліпшити забезпечення ними населення. Для нашої області це має особливий смисл, адже їй належить значне місце в заготівлях зерна в цілому по республіці. В нас є добрі традиції, цінний досвід, справжні хлібороби, які здобули визнання не лише в республіці, а й у всій країні. Всім відомі успіхи колективів, які очолюють Л. Й. Шліфер, В. М. Гуртовий, Т. І. Шевченко, В. В. Бабенко, П. Я. Зайвий, прославлених майстрів своєї справи О. В. Гіталова, В. С. Андріяша, М. М. Цертія, В. І. Моторного, Г. П. Юрченка, Г. І. Ткаченко, М. С. Дзюби, Б. М. Граната і багатьох інших.

Зараз у всіх колгоспах і радгоспах необхідно провести **інвентаризацію прийнятих сівозмін.** Там, де потрібно, треба внести зміни в структуру посівних площ, зробити непорушним правилом суворе дотримання оптимальних розмірів парового клину.

Дальшого вдосконалення вимагає система обробітку грунту. Необхідно активніше впроваджувати грунтозахисну систему, в т. ч. кваліфіковано, з урахуванням рекомендацій науки застосовувати безвідвальний обробіток.

Особливу увагу треба приділяти грамотному, науково-обгрунтованому застосуванню **органічних і мінеральних добрив,** тим більше, що в ряді районів, насамперед у Кіровоградському, Новгородківському, Олександрійському, органіки вносять значно менше норми. В ряді господарств і районів не знайшли належного вирішення питання хімізації. Залишається низькою окупність мінеральних добрив. В колгоспах Ульяновського і Добровеличківського районів, наприклад, торік вона становила всього 55—62 проценти.

В цій справі великі обов'язки покладаються на об'єднання «Сільгоспхімія». Необхідно значно зміцнити його матеріально-технічну базу, забезпечити достатнім числом кадрів, енергійніше впроваджувати досвід комплексного агрохімічного обслуговування колгоспів і радгоспів, набутий у Харківській області.

Одна з найважливіших ланок у підвищенні врожайності зернових культур — **упорядкування насінництва,** якнайшвидше переведення його на промислову основу. В цих питаннях у нас є істотні недоліки, за що область піддавалася справедливій критиці на жовтневому Пленумі ЦК Компартії України. В окремих районах при загальному виконанні плана виробництва насіння реалізація його господарствам не забезпечується, є випадки, коли насіння використовується на продовольчі або фуражні цілі. За 1980—1981 рр., наприклад, насіньгоспи «Дружба» Вільшанського та імені Ульянова Новгородківського районів не поставили в господарства жодної тонни насіння ярих зернових для сортопоновлення. Тому-то під урожай 1982 р. в цих районах 57—67 процентів ярих засіяно насінням четвертої і більш віддалених репродукцій.

Управлінню сільського господарства облвиконкому, об'єднанню «Сортнасіньпром», райвиконкомам треба вжити невідкладних заходів по виправленню становища.

У додаткових заходах по виконанню Продовольчої програми важливе місце відводиться збільшенню **виробництва кормів.** За останні шість років споживання грубих і соковитих кормів збільшилося лише на 6,7 процента, а в Олександрійському, Маловисківському, Бобринецькому, районах навіть скоротилося. Торік на виробництво молока витрачено концентратів у межах норми, соковитих— лише 85 процентів до потреби, а коренеплодів — усього 45 процентів, зате соломи — в 3,5 раза вище норми. Внаслідок неповноцінної годівлі корів на центнер молока витрачено 1,8 цнт. кормових одиниць, або в 1,5 раза більше норми.

Цього року завдяки вжитим заходам дещо поліпшено становище в кормовиробництві, на зимівлю в розрахунку на умовну голову заготовлено по 19 цнт. кормових одиниць. Однак зроблене не може задовольнити. Наступного року необхідно значно розширити посіви кормових буряків, збільшити питому вагу багаторічних трав у структурі кормових культур до 50 процентів, побудувати до сезону заготівель ще на 1 млн. тонн силосно-сінажосховищ. На період зимівлі щорічно треба заготовляти не менше 25 цнт. кормових одиниць на умовну голову.

Вільних площ для розширення кормового клину в області немає. Тому головний резерв збільшення виробництва кормів — **підвищення врожайності** кормових культур. У цій справі є багато невикористаних можливостей, про що говорить досвід передових господарств.

Про великі можливості в цій справі свідчить робота господарств Онуфріївського району по створенню півторарічного запасу кормів, чия ініціатива схвалена ЦК Компартії України і знайшла підтримку в багатьох господарствах області.

На превеликий жаль, не всі відгукнулися на цей цінний почин. Господарства Долинського і Петрівського районів не виконали завдань по заготівлях сінажу, силосу і кормових коренеплодів. Мало заклали на зберігання кормових коренеплодів у Вільшанському, Новгородківському, Компаніївському і деяких інших районах.

Значне місце в доповіді відведено перспективним проблемам розвитку **тваринництва.** В молочному скотарстві основні зусилля слід спрямувати на підвищення продуктивності дійного стада до кінця п'ятирічки довести надої молока на корову до 2700, а до 1990 року — до 3000 кілограмів. Належить значно поліпшити відтворення стада і племінну справу, щорічно вводити на 100 корів не менше 20—25 первісток.

Нарощування обсягів заготівель м'яса передбачається головним чином за рахунок збільшення продажу державі яловичини і свинини.

Як резерв необхідно ширше використовувати м'ясне птахівництво. Кожне господарство має можливість вирощувати не менше 3—5 тис. голів птиці м'ясних порід, використовуючи тваринницькі приміщення, які влітку вивільняються, а також корми власного виробництва. Необхідно швидше вирішити питання про будівництво в Новоукраїнському районі бройлерної птахофабрики потужністю 1 млн. бройлерів у рік.

Збільшення виробництва і заготівель яєць намічено добитися за рахунок інтенсифікації птахівництва в спеціалізованих господарствах. Облміжколгоспптахопрому (т. Загреба П. І.) треба прискорити модернізацію колгоспних птахофабрик, поліпшити технологію виробництва яєць. Не повинна також послаблюватися увага до нарощування їх виробництва в решті колгоспів і радгоспів.

Виконкомам Рад народних депутатів, заготівельним органам необхідно більше уваги приділяти розвиткові кролівництва, в т. ч. в сільських школах і профтехучилищах, а також ставкового рибництва і бджільництва.

Партійним і радянським органам слід пред'являти більше вимогливості до господарських керівників за неухильне виконання постанови ЦК КПРС по розвитку сільських підсобних господарств. Адже внаслідок безвідповідального ставлення до цієї важливої справи незадовільно розвиваються підсобні господарства в об'єднанні «Олександріявугілля», системах облсільгосптехніки, облздороввідділу, облсоцзабезу, деяких інших організаціях і установах.

Далі М. Г. Самілик зупиняється на питаннях **оснащення сільськогосподарського виробництва повним комплексом надійної високопродуктивної техніки для механізації вирощування і збирання сільськогосподарських культур.** Велика роль у цій справі належить підприємствам і організаціям сільськогосподарського машинобудування області. За роки після березневого (1965 р.) Пленуму ЦК КПРС на їх будівництво і реконструкцію направлено 160 млн. карбованців, основні виробничі фонди зросли втричі.

Проте, як справедливо зазначалося на Пленумі ЦК Компартії України, проектно-конструкторський інститут по грунтообробних і посівних машинах (директор т. Шило А. Ф.) уже другу п'ятирічку займається розробкою вісімнадцятирядкової сівалки для цукрових буряків і дванадцятирядкової — для кукурудзи, але так і не створив необхідних зразків. Протягом ряду років заводом «Червона зірка» (директор т. Карленко В. І., секретар парткому т. Пухар Ю. І.) випускається застаріла техніка, а та невелика кількість машин, що поставлена останнім часом на виробництво, за технічним рівнем поступається зарубіжним аналогам і не відповідає державному Знаку якості.

Ці недоліки стосуються безпосередньо і відділів обкому партії, і Кіровоградського міськкому та Ленінського райкому партії, які недостатньо вникають у роботу інституту й заводу, не надають їм необхідної практичної допомоги.

Керуючись вказівками травневого Пленуму ЦК КПРС про те, що Продовольча програма — справа всенародна, трудівники міст і районних центрів області посилили **шефську допомогу селу.** Зросли обсяги робіт по виготовленню машин, обладнання, запасних частин, ремонту техніки, механізації трудомістких процесів у тваринництві. Розширилася участь городян у вирощуванні і збиранні врожаю овочів, картоплі, кормових культур. За останні два роки з допомогою шефів у господарствах області побудовано 14 кормоцехів, 18 механізованих кормових майданчиків, більш як на 200 тис. тонн силососховищ.

На жовтневому Пленумі ЦК Компартії України підкреслювалося, що, розв'язуючи завдання сільгоспмашинобудування, технічного переоснащення колгоспів і радгоспів, необхідно на ділі **підвищити вимогливість до керівників і спеціалістів господарств, сільгоспорганів за значне поліпшення експлуатації, обслуговування і ремонту техніки, посилити боротьбу з безвідповідальним ставленням до цієї справи.**

На жаль, у багатьох районах області знижується виробіток на еталонний трактор, з низькою ефективністю працює автомобільний транспорт, не скорочуються простої машинно - тракторного парку через технічні несправності. Вина тут у першу чергу лягає на підприємства облсільгосптехніки (т. Радченко В. І.), які в основному дбають лише про виконання своїх планів у грошовому виразі.

Доходить до парадоксів. Бобринецький і Олександрійський райони не виконують планів по виробництву і заготівлях більшості видів сільськогосподарської продукції, а об'єднання сільгосптехніки цих районів ходять у передовиках. Тут є над чим грунтовно попрацювати плановим, фінансовим, сільськогосподарським органам, виконкомам Рад, комітетам народного контролю.

Дуже важливе місце в закріпленні кадрів повинно займати неухильне виконання **програми житлового і соціально-культурного будівництва на селі,** схваленої пленумом обкому партії 12 травня ц. р. Однак у ряді районів встановлені завдання виконуються не в повному обсязі. Однією з причин такого становища є незадовільна робота підрядних будівельних організацій.

У вирішенні завдань дальшої інтенсифікації сільськогосподарського виробництва значне місце належить широкому **впровадженню досягнень науки і передового досвіду.** Необхідно наполегливо впроваджувати нові технології, високопродуктивні сорти і гібриди сільгоспкультур і породи тварин, системи інтенсивного ведення рільництва і тваринництва.

Наша область має чималу науково-дослідну базу. Одне з провідних місць у ній належить сільськогосподарській дослідній станції (директор т. Києнко Г. Л., секретар парткому т. Базун В. С.), де працює 63 наукових працівники, у т. ч. 16 кандидатів наук. Однак її вплив на вирішення багатьох питань сільськогосподарського виробництва недостатній. Не відчувається необхідної допомоги з боку станції навіть господарствам Кіровоградського району, на території якого вона розташована.

Серйозні претензії в цьому плані треба пред'явити також керівникам інституту сільгоспмашинобудування і Придніпровському відділенню Українського філіалу НДІ праці, Кіровоградському центру науково-технічної інформації, відділу Українського НДІ експериментальної ветеринарії, які ще дуже слабо впливають на стан справ у колгоспах і радгоспах області.

Велику роботу належить провести по вдосконаленню **економічної роботи** в колгоспах і радгоспах.

У відповідності з рішеннями травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, говорить далі доповідач, завершено розробку продовольчої програми області. **Успіх її реалізації буде залежати від того, настільки уміло партійні комітети зосередять увагу комуністів, усіх трудящих на ключових напрямах, удосконалюватимуть стиль і методи керівництва, чітко і неухильно дотримуватимуться партійної і державної дисципліни, єдності слова і діла.**

На жаль, у стилі роботи деяких партійних комітетів відсутні конкретність, діловитість. Багато з них по-справжньому не питають з товаришів за виконання рішень вищестоящих органів і власних рішень. Серйозні прорахунки допускає Олександрійський райком партії (перший секретар т. Петренко Ю. Г.), який недостатньо спирається на первинні парторганізації, слабо дбає про підвищення їх ролі і відповідальності за стан справ у трудових колективах, не пред'являє необхідної вимогливості до керівних кадрів і спеціалістів. Багато з них працюють без напруження, не проявляють ініціативи, некритично оцінюють свою діяльність, змирилися з недоліками. Зрозуміло, що й віддача від такої роботи низька: більшість господарств і район в цілому хронічно відстають.

Неодноразово піддавалися критиці керівники Добровеличківського, Кіровоградського, Бобринецького, Голованівського районів за низький рівень керівництва економікою, зниження темпів розвитку сільськогосподарського виробництва. Тим часом належного реагування не помітно.

Значного поліпшення вимагає робота **профспілкових, комсомольських та інших громадських організацій.**

Новий етап у розвитку сільськогосподарського виробництва, всього агропромислового комплексу висуває гостру потребу і необхідність переглянути і поліпшити багато дечого в організації **ідейно-виховної роботи.** Треба донести до кожного колективу, кожної людини не лише те, що від нього залежить у вирішенні важливих завдань, але й то, як і за рахунок чого він може зробити свою справу краще, продуктивніше, економніше.

КРАСНОГІРКА ПАМ'ЯТАЄ

Дорогі наші юнаки і дівчата, пам'ятайте: молоде покоління 40-х років на своїх плечах винесло основний тягар боїв Вітчизняної війни. Ваше життя і робота повинні бути гідними прикладу батьків. Партія і народ вірять вам і надіються на вас!

Л. І. БРЕЖНЄВ.

КЛИЧУТЬ ГЕРОЇВ ІМЕНА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

родного ополчення. На фронтах із німецько-фашистськими загарбниками билися 883 комсомольці, майже 500 із них загинуло. Ще 135 їх ровесників боролося з ворогом у партизанських загонах, що діяли на території нашого і сусідніх районів.

3357 голованівців нагороджені бойовими орденами і медалями. Вихованці районної комсомольської організації М. З. Телішевський, В. О. Хало, А. Д. Каньовський, К. Є. Петровський, М. Т. Лановенко удостоєні звання Героя Радянського Союзу; В. П. Кириленко став кавалером орденів Слави трьох ступенів.

У зв'язку з 30-річчям перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні за мужність і героїзм, виявлені комсомольцями і молоддю в роки війни, активну роботу по комуністичному вихованню підростаючого покоління районну комсомольську організацію було нагороджено Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

Яскраву сторінку в історію комсомольської організації району вписали члени комсомольського підпілля. У штаб «Спартака» йшли юнаки і дівчата із сусідніх сіл — Капітанки, Свірневого, Люшневатого. За роки фашистської окупації спартаківці здійснили одинадцять бойових операцій, більше двадцяти диверсійних актів, зібрали і передали народним месникам загону «Південний» велику кількість зброї, боєприпасів, продовольства, врятували від вигнання в Німеччину більше 400 своїх ровесників.

Тільки п'ятеро з них (Г. А. Безверхній, В. Р. Тиховський, Г. А. Дабіжа, К. А. Дабіжа, П. В. Самчишина) залишились у живих. А більшість молодих патріотів розстріляли гітлерівці. Мужньо прийняли смерть члени штабу «Спартака» комуністка М. І. Мала, комсомольський ватажок спартаківця Любов Римар, командир бойової групи Михайло Громовий, їх найближчі помічники Єлизавета Фурман, Олена Бойко, Дарія Дубова, Михайло Самчишин, Надія Черевична яких гітлерівці та їх найманці розстріляли і спалили під Голочанським лісом. А член штабу Нюся Кирилюк загинула від бандитської руки в 1947 році. Вона була направлена за комсомольською путівкою в західні області України і працювала там секретарем райкому ЛКСМУ. 31 спартаківець нагороджений бойовими орденами і медалями.

Красногірка пам'ятає своїх героїв. Незабутніми вони залишились в серцях усіх спілчан Кіровоградщини. В пам'ять про них у Красногірці відкрито музей «Спартака», який відвідало уже близько 30 тисяч чоловік. Їх імена—на пам'ятних знаках, що встановлені в Голованівську, на в'їздах у Красногірку, під лісом, де було страчено вісьмох найбільш активних патріотів. Вони—в списках 30 комсомольсько-молодіжних колективів області. Працюючи за полеглих героїв Красногірки, зароблені гроші перераховують, наприклад, у Фонд миру, на спорудження меморіалу спартаківців юнаки і дівчата колгоспів «Україна», імені Тельмана, Перегонівського цукрокомбінату, Побузького нікелевого заводу Голованівського району, Кіровоградського УТО, залізничники Знам'янки, шахтарі Олександрії, школярі Олександрійського району.

Комсомольські активісти району ведуть велику роботу по військово-патріотичному вихованню молоді. Маршрутами Всесоюзного походу «Шляхами слави батьків» за останні три роки пройшло близько 15 тисяч юнаків та дівчат. За цей час встановлено більше 500 донині невідомих імен воїнів-визволителів, відкрито 8 пам'ятних знаків, 5 обелісків, 5 музеїв і 7 музейних кімнат, в експозиціях яких центральне місце займають матеріали про спартаківців.

Готуючись до 40-річчя створення підпільної комсомольської організації «Спартак», в усіх колективах підприємств, колгоспів, навчальних закладів партійні і комсомольські активісти провели уроки мужності, вечори бойової слави, на честь ювілею триває місячник ударної праці. На високому політичному рівні в районі пройшли комсомольські збори «Ніхто не забутий, ніщо не забуте» та політдень на тему «Подвиг героїв — надихаючий приклад для молодого покоління». В багатьох колективах фізкультури відбулися спортивні змагання на призи пам'яті «Спартака».

Журналісти В. О. Погрібний та І. М. Корзун підготували фотоальбом «Нескорений «Спартак», який щойно вийшов друком у видавництві «Мистецтво». Він став посібником у нашій роботі по військово-патріотичному вихованню молоді.

На урочистих вечорах, присвячених 65-й річниці Великого Жовтня, юнаки та дівчата перед ветеранами партії і комсомолу складають рапорти про свої досягнення в праці, навчанні. В них — рядки і про те, як вони, комсомольці 80-х років, гартують себе ідейно і фізично, рівняючись на нескорених патріотів Красногірки.

Л. ГЛАДЕНЬКА,
секретар Голованівського райкому Компартії України.

ЖИЛИ НЕСКОРЕНИМИ

Стою перед обеліском, на якому викарбувані імена моїх бойових друзів, і бачу їх живими — сильних, мужніх, нескорених. Лейтенант Радянської Армії Петро Граматчиков, який був одним із керівників партизанського загону «Південний», сказав їм на комсомольських зборах: «Не ми фашистів, а фашисти нас повинні боятися». І воно так і було. Йшов на бойове завдання в Голованівськ зі зброєю в руках Сава Самчишин. На вулицях окупованого селища — фашисти і їх поплічники. Не схибив, не відступив — мстив за полеглих рідних людей. Сву і Михайла Самченка кинули до в'язниці, били гумовими нагаями, вирізали на тілі зірки. В могилу хлопців кинули живими, як і молодогвардійців. Але з їх уст кати не почули жодного слова — ні про партизанів «Південного», ні про підпільників Красногірки...

Йшла до народних месників Олімпіада Ястремська. Її чатували на узліссі, за нею стежив поліцай Луценко. І все ж вона кожного разу вислизала з лещат. Це Ястремська, подарувала радість односельцям і жителям усієї округи — принесла з Голованівська повідомлення про розгром фашистських полчищ під Москвою. І люди полегшено зітхнули, пройнялися вірою в нашу перемогу.

Не дожила до Перемоги Марія Іванівна Мала — комуністка, наставник нескореного «Спартака». Ім'я цієї мужньої жінки значиться першим у списках патріотів Красногірки. Скільки вона вистраждала, скільки доклала сил, щоб навчити нас, ще зовсім юних, стійкості, незламності у боротьбі проти ворога!

Йду я тепер на урок мужності в рідну школу, де колись ми були згуртовані в піонерській дружині імені легендарного Спартака. Йду, щоб згадати моїх друзів, щоб відкрити комсомольцям і піонерам сторінку їхнього вікопомного подвигу. Скорботно мені, коли я кладу перед учнями портрети Михайла Громового, Олімпіади Волощук, Петра Граматчикова, Люби Римар. І радісно, коли бачу щасливі очі юних красногірців, для яких такою дорогою ціною завойоване щастя. Радісно ще й тому, що ці діти ростуть добрими, роботящими, що живуть із почуттям високої вірності тим ідеалам, за які йшли в бій з ворогом комсомольці 40-х років. Тож недаремно не жаліли ми своєї крові. Бо там, де вона зронена, зиплеканий колосок, ім'я якому — життя.

В. ТИХОВСЬКИЙ,
слюсар колгоспу імені Тельмана, колишній член підпільної комсомольської організації «Спартак».

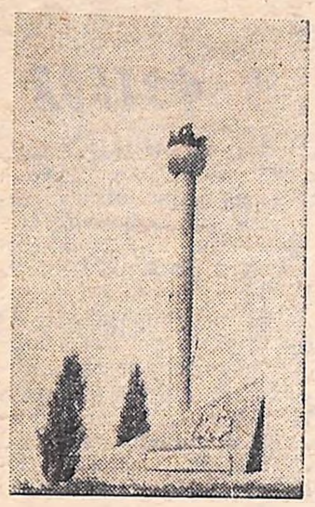

Гірлянда Слави — до обеліска загиблим патріотам Красногірки.
Фото І. КОРЗУНА.

НАБАТ

Серпень 1941-го. Під Голованівськом воїни 96-ї гірської стрілецької дивізії полковника І. М. Шепетова чинять запеклий опір переважаючим силам ворога, знищивши 78 танків і танкеток, 13 гармат, 36 кулеметів, понад 200 мотоциклів, два літаки, дирижабль. Останній бій прийняв батальйон майора Геннадія Міклея. Його, смертельно пораненого, намагалися врятувати жителі Красногірки і хутора Манжурки. «За це спалене жито ще буде помста. Повірте — прийдуть сюди ще наші полки. Ви тільки не коріться...» — таким були передсмертні слова Г. В. Міклея...

(Із рукопису «Там, де діли «Спартак»).

Спалахнуло жито,
Загула земля.
— Жити б тобі, жити! —
Жінка промовля.

До грудей солдата
Тулиться чолом:
— Хто ж здолає ката,
Хто зупинить зло?
— Не журіться, мамо, —
Прийдуть ще полки...

...А Зелену Браму
Душить дим їдкий.
І не було рятунку
Від тісних лещат.
Грім котився лунко,
Сотий впав солдат.

Все. Нема надії,
Завмира село.
І лютіють змії,
Гострячи жало.

Та не згасла зірка —
Вість від гармаша
Йшла у Красногірку,
Кожного втіша.
У вогні не зрікся
Віри Громовий.
І не поступився
Волощук старий.
За Дніпром вже бився
З цих країв солдат.
Й гут, в селі, котився
Червоно набат:
— Хай почує мати,
Хай почує брат!

Всім — до бою встати! —
Закликав «Спартак».
І в маленькій хаті,
Що серед дібров,
Зринуло крилато:
— За Міклея кров!
Станемо залізно —
Хай округа зна —
Нескоримо, грізно.
Всім катам — війна!

І Мала Манжурка
Піднімала щит.
З вогняних підмурків:
— Нас не покорить!

І не згасла зірка,
Зронена в житах.
Жила Красногірка,
Розчохлявши стяг.
Він, як і у Жовтні,
На вітрах горів.
Нескоримих сотні
Поклик той зігрів.

...Золотом зоріє
На землі цій знак:
«Людям дав надію
Гордісний «Спартак».

Михайло ШЕВЧУК,
учасник пошуку свідчень діяльності підпільної комсомольської організації «Спартак».

Несемо в серці пам'ять

Кожен робітник нашого заводу несе в серці пам'ять про подвиг спартаківців. Їх імена в списку комсомольсько - молодіжних колективів. Бригада плавильників Миколи Лозинського, наприклад, працює за командира бойової групи підпільників Михайла Громового. Призи пам'яті «Спартака» ми вручаємо кращим багатоборцям ГПО, які готуються до армійської служби.

Під час ударної трудової вахти, що проводиться на честь 40-річчя створення підпільної комсомольської організації в Красногірці, спілчани нашого підприємства вирішили влаштувати суботник і зароблені на ньому гроші використати для оформлення нових експозицій «Спартака». Сумлінно працювали тоді юнаки і дівчата з кар'єру і автотрансагентства, робітники опалювального цеху. За день заробили близько 600 карбованців.

У день народження Ленінського комсомолу мені, комсомольцям Миколі Ізбасарову, Сергію Місяцю та Миколі Сухому завком комсомолу доручив відрапортувати про наші успіхи спартаківцям В. Р. Тиховському, Г. А. Дабіжі, К. А. Дабіжі, П. В. Самчишиній комсомольцям красногірського колгоспу імені Тельмана. Нам вручили символічний факел із феронікелем, виплавленим під час ювілейної плавки пам'яті. І ми вирушили до Красногірки. Подолавши 32-кілометровий шлях, доставили факел у село в той момент, коли наші ровесники покладали гірлянду Слави до обеліска полеглим патріотам Красногірки. Факел передано на вічне зберігання в музей «Спартака».

Є. ЯВТУШЕНКО,
директор спортивного комплексу Побузького нікелевого заводу.

Ми теж у строю

Часто замислююсь: чому не скорились ворогові герої Красногірки? Бо вони твердо знали: тут їхня рідна земля, якої нікому не дано права топтати. У кожного було полум'яне комсомольське серце, пронизане почуттям вірності Батьківщині, з яким жили і боролися Микола Островський, герої Трипілля, з яким ішов у бій безстрашний Геннадій Міклей.

Кілька разів я приїздив у Красногірку з воїнами нашого військового підрозділу. Ми покладали гірлянду Слави до обеліска, зустрічались із спартаківцями, котрі залишилися в живих. І я вірю, що кожен із тих, кому Батьківщина довірила грізну зброю, готовий витримати такі випробування, як і герої «Спартака».

Вони пішли з життя молодими. Але не похитнувся стрій, у якому стоять люди, готові захистити Вітчизну від будь-якої ворожої сили. Його поповнили комсомольці нового покоління. І ми пишаємося тим, що теж стоїмо в тому строю.

О. НАЗАРЯ,
старший лейтенант.

КА-НІ-КУ-ЛИ

У ФУТБОЛ ІЗ ШЕФАМИ

Є така симпатична дитяча пісенька, приспів якої починається словами: «Як добре, що є канікули!» Хто ж не погодиться із цим? А тому на дні відпочинку школярі планують силу-силенну різних справ. Так, приміром, як хлопчики і дівчатка Олександрівського району. От що нам розповіла секретар—завідуюча відділом учнівської молоді Олександрівського райкому комсомолу Надія **БОЙКО**:

— У кожній школі району канікули проходять весело, цікаво. Так, в Івангородській десятирічці учні підготували фестиваль союзних республік, присвячених 60-річчю утворення СРСР. А проведуть його якраз за дні канікул. Найактивнішу участь у підготовці до цього свята беруть члени шкільного КІДу «Глобус», роботою якого керує вчителька іноземної мови Т. П. Шалько. Про кожну із республік-сестер розповідатимуть учасники фестивалю. Найбільше говоритимуть про своїх друзів із Прибалтики і Молдавії.

Змагання з волейболу, футболу, баскетболу відбудуться у Красносілці. Учні місцевої десятирічки гратимуть зі своїми шефами — комсомольцями з колгоспу «Шляхом Леніна».

ДЕВ'ЯТИКЛАСНИЦІ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 6 м. НОВОУКРАЇНКИ ЛЮДМИЛА **ПОГРІБНА**, ОКСАНА **КОРЧАКА** ТА ВОСЬМИКЛАСНИЦЯ АНЖЕЛА **КОНОНЕНКО** — АКТИВНІ УЧАСНИЦІ НАРОДНОГО САМОДІЯЛЬНОГО ТАНЦЮВАЛЬНОГО АНСАМБЛЮ «СТЕПІВЧАНКА» ПАЛАЦУ КУЛЬТУРИ «ЮВІЛЕЙНИЙ».

Фото **Ю. ДНІПРОВСЬКОГО.**

У НАС В ГОСТЯХ — ЖУРНАЛ «СЕЛЬСКАЯ МОЛОДЕЖЬ»

ДВЕРІ

Андрій МЯЗІН

Митька на сьогоднішній ранок відпросився з роботи. Мати дала телеграму, що виїхала і що, мовляв, треба зустріти.

Митька працює на першій автобазі слюсарем. Раніше був водієм автобуса, якось зірвався, запив, і його перевели в автослюсарі. Відтоді він і працює у гаражі. Урок на користь не пішов, Митька не взявся за розум. Заглядає в чарку й нині. Однак роботу свою виконує і, головне, любить її.

Кілька місяців тому йому виділили однокімнатну квартиру в блочному будинку. Він їй, звичайно, був дуже радий і на радощах відбив телеграму додому, у село Крутогір'я, старенькій матері. Та нібито нічого, тихо. І ось — «зустрічай». Митька попросив дружка свого під'їхати на «зілику» разом з ним на автовокзал.

Чекали недовго. Мати приїхала одинадцятигодинним автобусом, із сумками, двома вузлами через плече, у поношеному своєму піджачку і темно-коричневій спідниці.

Вони поїхали до Митьчиного дому. Мати по дорозі все охала і говорила, як схуд синочок, і просила, щоб не дуже поспішали. Дома вона тихенько пройшла в кімнату, обдивилася голі стіни, сіла на диван і скинула свою хустку.

— Ти, мамо, побудь тут. На роботу бігти треба, — Митька пішов до виходу. — Тільки ти нікуди не виходь, — додав, озирнувшись. — Я постараюсь пораніше.

Цю свою обіцянку Митька пам'ятав протягом усієї зміни. Тільки у кінці розімлів, взяв цигарку, сів на стару камеру і закурив. Тут зразу й підійшли до нього «дружки».

Взагалі у Митьки їх було багато, друзів тільки не мав. Чи то характер у нього такий, чи то просто путящу людину знайти важко, — хтозна.

Такі-от справи.

... Вже давно стемніло. В автобусі пусто. Митька спокійно доїхав до своєї зупинки і побрів додому. Тільки біля свого під'їзду згадав, що вдома сидить мати і що він обіцяв повернутися раніше.

Він швидко піднявся по сходах, зупинився на площадці, понишпорив у кишені в пошуках ключа і, не знайшовши його, гучно стукнув у двері.

—Хто?— у щілину, чи що, запитала мати.

— Це я, мам, — сказав Митька. — Відчиняй. Я, здається, ключа посіяв.

Мати щось зам'ялась, зачовгала ногами.

— А як, синку?

— Що «як»? — не зрозумів Митька.

— Та двері ж —як відчинити? — запитала мати.

Митька спочатку закляк, мов укопаний, а потім закричав пошепки:

— Ти що, не знаєш де замок у дверях?

Мати заойкала, щось заговорила скоромовкою, і не можна було зрозуміти плач це чи сміх.

Митько згадав, що в селі в них зроду, крім клямки та іржавого висячого замка на випадок тривалого від'їзду нічого не було. І він, ніби вибачаючись перед матір'ю, додав уже спокійніше:

— Ти там покрути коліщатко, покрути. Натисни на двері і крутони, це нескладно.

Він прислухався, що там робиться.

— Та ні! Куди ж ти до підлоги полізла. Вище, вище дивись!

За дверима спочатку було тихо, а потім заскреготіло, заклацало, зарухалось і повернулось.

— Не туди! — захрипів Митька. — Не туди! Овва! Все, замурувалась! Сиди тепер там!

І сплюнув з досади.

Мати шморгала носом і говорила через двері, заїкаючись від сліз:

— Митюшо, та як же це? Що ж тепер?

І нараз затихла:

— Слухай! —І зраділо мовила: — Синку, а ти у віконце спробуй, удома ж лазив.

— Ти що, мамо! — болісно промимрив Митька. — Четвертий поверх! Думати треба!

Мати знову заплакала. Він ще про всяк випадок понишпорив у кишенях. Ключа ніде не було. Він знітився, сіа, обпершись об двері, зігнув ноги і обняв коліна руками.

Було вже пізно. Годинника він ще ген коли розбив, але поки вияснив з матір'ю щодо замка — чув, як у сусідів по радіо грали гімн. Значить, була перша ночі.

— Ма, а ти замок собі в хаті так і не поставила?— запитав тихо Митька.

— Хто ж його поставить, — сумовито відповіла вона. — Ти ж он утік. Та й що там берегти?..

Митька згадав свою хату з малесенькими віконечками, з яких з одного боку видно річку, а з іншого — висохлий дуб на краю поля.

— Ма, — покликав він — А кому ти Мухтара віддала?

— Нікому, — за якусь хвилю відповіла мати. — Так бігає.

— Він же голодний буде, га, мамо?

— А куди ж я його, — відгукнулась вона. — Хлопчаки нагодують, вони його люблять. Та й сам прохарчується, здоровань-бо який!

Вони замовкли — Митька прихилившись до дверей по один бік, мати по другий, присівши на табуретку.

— Синку, га, синку, — покликала вона. — Що ж ми тепер робитимемо?

— Не знаю... А дуб стоїть?

— Стоїть, а що йому станеться, — відповіла. — Верхівка тільки трохи обгоріла: грозою бабахнуло.

— А мужики що?

— Мужики? — перепитала вона. — А що мужики — вони нічого. Як жили, так і живуть — і весело гмукнула, пригадавши смішний випадок. — Тут вина до нас у сільпо не завезли, так вони...

— Та не про те я! — перебив Митька. — Дуба не збираються спилювати?

— Та ніби ні, — зметикувала мати. — Савелій все на нього поглядав, але недужий він тепер. Куди йому.

— От старий козел, не вгомонився, — буркнув Митька. — Передай йому, що хай тільки зачепить дерево, — і перевівши дух, повагавшись, запитав

— Ну а Ленка?

— А що Ленка? — злякано здивувалась мати. — На біса їй твій дуб? У неї батько вугілля завжди випише. Учитель же...

— Та ні, я не те — протягнув Митька. — Як живе, запитую? Заміж не збирається.

— Та наче ні. За кого ж? — обережно, боячись знову щось не так сказати, відповіла мати.

Помовчали.

— Синку, Митю, ти що? Заснув?

— Ні, я нічого, — сказав він. — Ти, мамо, знаєш що, іди спати. Там подушка в тумбочці і все інше.

— А ти як же, синку?

— А я тут посиджу.

Від дверей вона нікуди не піде, це Митька зрозумів одразу.

Хміль увесь вивітрився, залишився тільки запах. Митька міркував, що ж придумати таке, щоб мати заспокоїлась.

— Я надумав, — сказав він. — Тільки ти тихо.

Він встав, обтрусився. Підійшов до сусідніх дверей, прислухався. Підняв було руку, щоб постукати, — і зупинився, згадавши про час. Але потім все ж таки постукав до сусіда Тихенько. Сусід мовчав, і Митька стукнув кілька разів сильніше.

Через хвилину з дверей висунулось заспане, розпатлане обличчя.

— Я вас розбудив, Петре Петровичу? — ввічливо поцікавився Митька.

— Що-о? — хрипко протягнув Петро Петрович.

Відчувалося, що він тримає двері міцно.

— Вибачте, будь ласка. Я ключ посіяв.

— З глузду з'їхав? Куди я тебе покладу? Здурів, так?

— Ні, Петре Петровичу, ви мене на балкон свій пустіть.

— А на балконі задубієш. Зараз ночі холодні...

— Та ви що?! — скипів Митька. — Ти їм одне, а вони тобі інше! Я ж пояснюю: мені на хвилиночку тільки, — він старався не кричати. — Я тільки на свій балкон перелізу і все.

Балкони суміжні, отож з одного можна легко перемахнути на інший через перила. Якщо, звичайно вниз не дивитися.

— Ні. У мене дружина спить. Тут не полізеш, — після паузи мовив сусід.

— Ти, я бачу, знову тесто, перебрав. А що як упадеш? Відповідати кому? — розмірковував Петро Петрович. — Ото ж бо й воно. Так що, брате, давай іди проспись. А завтра прийдеш, я тебе пущу, — і він закрив двері.

— У-у козел — прошепотів Митька. — А завтра ж на роботу піде ..

Він підійшов до своїх дверей і прислухався, що там. Нічого не було чути.

— Мамо, ти спиш? — покликав обережно.

— Ні, синку, сиджу я, — відповіла вона поспіхом із-за дверей. — Вийшло щось?

— Ні.

— Що ж робити?

— Не знаю. Ти давай іди спати лягай. А я тут придрімаю.

Він сів на старе місце і ковзнув поглядом по розмальованих стінах, по ходах.

— Мамо, ти чого не лягаєш? — запитав він.

— Так, чогось не хочеться. Я краще з тобою посиджу.

Вони сиділи не рухаючись. І кожен думав про своє. Митька намагався згадати, як він провів день, чим займався і чого не робив, а в голову лізло село і все інше. Мухтар, обгорілий дуб і все таке. А мати думала про те, як йому там незручно сидіти на бетонній підлозі.

І тут Митька згадав, що він зовсім не загубив ключа. Він просто залишив його на гвіздку перед дверима. Точно. Як прийшли — він його за звичкою і повісив. Митька так зримо уявив, як ключ там спокійнісінько висить на своєму гвіздку, що навіть застогнав від досади і образи.

— Ма! — закричав він. — Ма! Там на гвіздку ключ візьми, скинь мені з балкона! Або ні краще прив'яжи за нитку і спусти, а я знизу його впіймаю.

Хвилин через п'ять він був удома; хутенько поїв — те що звечора приготувала мати, умився і роздягся. Тільки тепер відчув, як тріщить голова і ломить від утоми ноги

— Ма, я трохи посплю — сказав він. — О сьомій на роботу.

Повалився на диван, не стелячи і не вкриваючись. Так прямо й заснув.

А мати сиділа біля нього на краєчку дивана, дивилася на його загрубіле лице і все плакала, затиснувши рот краєчком свого чорного піджачка.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в неділю, 7 листопада ц. р.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке

НАША АДРЕСА: 316050. МСП м. Кіровоград вул. Луначарського, 36

ТЕЛЕФОНИ редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту фотолабораторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград вул. Глінки, 2.

БК 02450 Індекс 61103 Обсяг 0,5 друк. арк. Зам. № 542. Тираж 49900